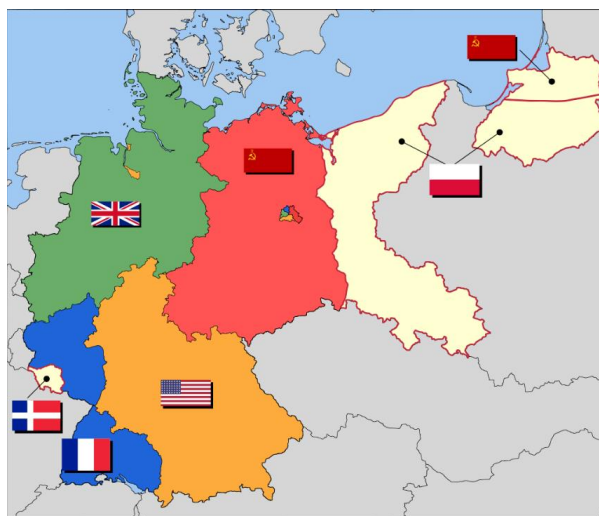

Door Walter de Backer/Quora, 6 nov. 2023

Wat gebeurde er werkelijk met de nazi's na de Tweede Wereldoorlog?

Het is een vraag die velen fascineert, maar de volledige waarheid wordt zelden besproken. Na de nederlaag van Duitsland werd het land opgedeeld in bezettingszones onder controle van de geallieerden - de VS, Groot-Brittannië, Frankrijk en de Sovjet-Unie.

De Geallieerde bezettingszones

Deze naties probeerden de ‘[ontnazificering](#)’ door te voeren om de Duitse samenleving te zuiveren van nazi-invloed. Door de enorme omvang van de taak en de praktische behoeften om Duitsland te besturen, was dit echter uiterst moeilijk.

Volgens sommige schattingen waren tot 45 miljoen gewone Duitsers lid van de nazipartij of sympathisanten. Zo velen vasthouden, berechten en straffen was logistiek onmogelijk [..].

Ook de wederopbouw van de economie was een factor - de Britse zone ontdekte bijvoorbeeld dat 90% van de advocaten op de een of andere manier gelieerd was aan de nazi's. Strengere ontnazificering zou het land zonder voldoende gekwalificeerde professionals achterlaten om te functioneren.

De z.g. [trümmerfrauen](#)

Binnen vijf jaar na het einde van de oorlog waren ongeveer 400.000 Duitsers vastgehouden in interneringskampen in afwachting van een mogelijke straf - slechts een fractie van de miljoenen betrokkenen.

In de open lucht: In het voorjaar van 1945 werden ongeveer 300.000 Duitsers gevangengezet in de kampen bij Remagen en leefden ze wekenlang in gaten in de grond zonder dak boven hun hoofd. Aanvankelijk was het voedsel schaars en de honger groot, maar daarna verbeterde de situatie.

Tegen 1946 hadden de geallieerden de verantwoordelijkheid voor de ontnazificering overgedragen aan de Duitse regering zelf - de vossen bewaakten nu het kippenhok.

Nieuwe Duitse regels stelden degenen die na 1919 geboren waren vrij als louter 'gehersenspoeld'. Drie kwart van de ambtenaren die door de VS ontslagen waren, werden in hun functies hersteld.

Tegen 1951 was de ontnazificering grotendeels beëindigd. Door gratieverlening en amnestie werden bijna 800.000 Duitsers vrijgesteld van straf.

Deel van de ergste nazi's vluchtten naar het buitenland naar sympathiserende regimes in Zuid-Amerika. Het Argentinië van Juan Perón was een welkome bestemming en richtte "smokkelroutes" in om naar schatting 9.000 nazi-oorlogsmisdadigers uit Europa te smokkelen. ([De Rattenlijn](#))

De meesten kwamen met valse identiteiten het land binnen en bleven er openlijk wonen, erop vertrouwend dat ze niet zouden worden uitgeleverd.

Juan Peron met zijn vrouw Eva en de oorlogsmisdadiger Eichmann, die met open armen werd ontvangen

De beruchte Neurenberg-processen vervolgden alleen de meest prominente leiders, en resulteerden desondanks slechts in 12 doodvonnissen in vergelijking met de miljoenen doden van de Holocaust. Sommigen bekritiseerden deze processen als "overwinnaarsjustitie".

De Koude Oorlog leidde ertoe dat zowel de VS als de Sovjet-Unie Duitse [wetenschappers rekruteerden](#) via programma's als [Operatie Paperclip](#), waarbij de prioriteiten verschoven van het vervolgen van oorlogsmisdaden naar een wapenwedloop.

Latere Duitse regeringen waren uiterst soepel bij de vervolging van voormalige nazi's. Tegen de jaren '50 vervaagde de Holocaust in de geschiedenis, ook al leefden sommige daders anoniem tussen onwetende burens.

Enkele vooraanstaande nazi's werden nog decennia later opgejaagd, zoals [Adolf Eichmann](#) die in 1960 door Israëliische agenten in Argentinië werd gevangengenomen.

Maar velen ontsnapten aan de verdiende straf, een spijtige en harde waarheid over dit uiterst duistere hoofdstuk in de menselijke geschiedenis.

In 1960 werd SS-kopstuk Adolf Eichmann gevangen genomen in Argentinië. Hij werd later in Jeruzalem berecht en ter dood veroordeeld.